

USNESENÍ

Městský soud v Praze ve veřejném zasedání konaném dne 25. října 2023 projednal ve věci obžalované **M. B.**, nar. xxx v xxx xxx, trvale bytem xxx, xxx, adresa pro doručování xxx, xxx, odvolání **státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 6**, podané **v neprospěch** obžalované, proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 22.6.2026, sp.zn. 58 T 33/2023 a rozhodl

t a k t o :

Podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu se napadený rozsudek **z r u š u j e** v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 trestního řádu se věc **v r a c í** soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 6 byla obžalovaná M. B., podle § 226 písm. b) tr. řádu zproštěna obžaloby Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 6 sp.zn. 1 ZT 13/2023 ze dne 26.4.2023 pro skutek, že dne 5.4.2022 v době výuky hodiny českého jazyka ve třídě XX, jako učitelka xxx xxx, na Základní škole a Mateřské škole, xxx, xxx, tedy v době po útoku Ruské federace na Ukrajinu, který byl zahájen dne 24.2.2022 a který naplňoval znaky použití síly ve smyslu čl. 2 odst. 4 Charty OSN, před žáky uvedla mj.:

„(...) Čili tadyhle je Rusko a tadyhle už je Ukrajina, tak stejně jako u nás s Německem v pobraníci máme plno Němců, Slovensko má třeba na jihu plno Maďarů, a na Ukrajině právě tady v oblasti Doněcka a Luhánska bylo plno Rusů. A vznikaly tam tak zvané etnické čistky, to znamená, že ti Rusové byli v té oblasti Doněcka a Luhánska zabíjeni, likvidováni jenom proto, že to byli Rusové. A byli likvidováni opravdu Ukrajinskými nacistickými skupinami tak, že se zatloukly dveře do baráků, ten barák se zapálil, stábla se ti lidé zaživa z kůže, vraždily se děti a tak dále a probíhalo to neustále od roku 2014. Čili Ruské obyvatelstvo bylo v oblasti Doněcka a Luhánska Ukrajinou, Ukrajinskými nacistickými skupinami trvale a stále likvidováno, na což tedy Ruský prezident Putin opravdu od toho roku 2014 upozorňoval, že tam dochází k etnickým čistkám, že tam vlastně jeho Rusové jsou zabíjeni, snažil se prostě na toto poukázat, snažil dosadit Evropu k nějakému jednacímu stolu a nebyla jediná schůzka, která by se této tematiky týkala, prostě se to Putinovi nepodařilo. Ta Evropa ho nebrala vážně. (...).“

a dále:

„(...) Čili pak ke tomu ještě přišla další věc. Ukrajina v roce 2014 tak zvanou Minskou dohodou slíbila Putinovi a dostala za to 900 miliard dolarů, že nikdy nevstoupí do NATA, a že se vzdá jaderných zbraní. Znovu podotýkám za 900 miliard dolarů, ta dohoda byla sepsána v Minsku. 2016 neměla Ukrajina z těch 900 miliard dolarů ani hrůvnu, neměla ani dolar, neměla nic, začala se ucházet o členství do NATA a začala vyrábět nebo začla opět zbrojit, začla jaderně zbrojit a to už se Putinovi nelíbilo. Čili tadyhle v těch oblastech mu likvidovali obyvatelstvo, Ukrajina zbrojila, Ukrajina se ucházela do NATA, přestože předtím byly sepsány nějaké písemné

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Klímová.

dobody v tom Minsku a Putin na to opět trvale upozorňoval. Opět žádal Evropu, ať se sejde nějaká schůzka, odpovědi na to mu bylo jaderný sklad ve Vrbětčích, odpovědi na to mu byla aféra se Skripalem a všdycky, když se snažil toto jednání nějakým způsobem aktivovat, tak všdycky proti němu něco událo nebo vymyslelo. Takže potom se tedy Ruská vojska sebrala a vpadla na Ukrajinu. Tady máme ohniska konfliktu jo? (...)“

následně:

„(...) Čili jak jste říkali, že Rusko se snaží získat Ukrajinu, už by byla jejich, při jejich síle a při množství vojáků, při množství zbraní a tak dále, udělá koberecový nálet a Ukrajina padne během tejdne jo? Čili Rusové se opravdu snažili vyhlásit Doněckou a Lubaňskou republiku, aby tam měli samostatnost, aby tam nemohlo být proti těm jejich spoluobčanům nějakým způsobem zasahováno. Je jenom na zvažení, když tvoje rodina bude žít u sousedů někde jo? A budou jí tam ubližovat, budou jí tam masakrovat, půjdeš k těm sousedům nebo nepůjdeš? Jo, já neustále slyším "Rusové vtrhli, Rusové masakrují, Rusové todleto támdleto" jo. Ne! Rusové todleto támdleto nechťejí, Rusové kdyby chtěli tu Ukrajinu připojit a jakýkoliv jiný stát, tak s jejich jaderným nebo vůbec jako zbrojním potenciálem už by to dávno udělali jo? Proto také vlastně ta linie bojová se odehrává neustále jenom na východní Ukrajině. Čili při těch hranicích s Ruskem. (...)“

a také:

„(...) Důležité je sehnat si informace prostě opravdu všude, kde si je sehnat můžu a ne třeba poslouchat jenom nějaké prostě jednostranné jo? Protože já když řeknu Novák krade v krámu a budu to slyšet tisíckrát, tak pak si budu říkat tyjo ten Novák krade v tý sámošce, ale když si seženu nějaké relevantní informace a uvidím si dál než na špičku nosu, tak zjistím, že nic není černobílé jo? Že je to prostě všechno trošku jinak, než je to podáváno, než se zdá. (...)“

a

„(...) Když se podíváš na Kyjev. Najdete tam v Kyjevě prachobyčejnou, co jsou kamery z města, jo. Mně věra zrovna, já jsem to teda smazala, sbudou okolností došel obrázek současného Kyjeva. Jako nic se tam neděje, jo. (...)“

tedy měla veřejně popírat, zpochybňovat a snažit se ospravedlnit válečné zločiny a zločiny proti míru, čímž měla spáchat přečin popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia podle § 405 tr. zákoníku,

nebot' v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolání státní zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 6. Odvolání bylo podáno řádně a včas v neprospěch obžalované do výroku o vině.
3. Státní zástupce podal odvolání v neprospěch obžalované směřující do zprošťujícího výroku. Podané odvolání pak bylo následně upřesněno v rámci ústního přednesu u veřejného zasedání konaného před odvolacím soudem. Odvolání vytyká napadenému rozsudku následující vady. Nalézací soud provedl ve věci rozsáhlé dokazování, avšak jím dovozený skutkový stav není tomuto provedenému dokazování přílehlavý. O tomto ostatně svědčí i odůvodnění vypracovaného rozsudku, z kterého je zřejmé, že část provedených důkazů hodnotí soud nelogicky či rozporuplně. Nalézací soud především v hodnotících částech odůvodnění de facto potvrzuje přítomnost znaků skutkové podstaty přečinu popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia. Vzápětí však, bez opory v provedeném dokazování, přítomnost uvedených znaků zpochybňuje či bagatelizuje. Z protichůdných právně kvalifikačních úvah soudu a jejich vnitřních rozporů pramení odůvodněné úvahy stran upozadění některých z provedených důkazů na úkor jiných, či dovození skutkového stavu bez ohledu na výpovědní hodnotu provedených důkazů. Tento stav následně vede k nesprávnému posouzení věci. Nalézací soud se správně zaměřil na řešení otázky týkající se naplnění všech bodů skutkové podstaty uvedeného přečinu. Zejména v 21. bodě napadeného rozsudku nalézací soud konstatoval,

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Klímová.

že se státnímu zastupitelství, jakož to veřejně žalobě, nepodařilo spolehlivě prokázat vinu obžalované, neboť se nepodařilo prokázat, že by jednání obžalované naplňovalo všechny znaky skutkové podstaty daného přečinu.

Nalézací soud v konečném důsledku neakceptoval obhajobu obžalované. Nalézací soud jednak v 22. bodu napadeného rozsudku shledal za přípustný důkaz audionahrávku a její obsah. Z uvedené je zřejmé, že jsou splněny znaky skutkové podstaty týkající se toho, že jde o jednání paní obžalované a jde o jednání, které je veřejným projevem.

Obdobně nalézací soud na základě provedení dokazování a podrobného rozboru relevantních pramenů dospěl k pozitivnímu závěru o páchaní válečných zločinů, a to ze strany Ruské federace. Byť je nutné i z pohledu státního zastupitelství precizně v této věci hodnotit též časovou posloupnost událostí, tedy zohlednit, že k stíhanému jednání došlo dne 5. dubna 2022, tj. v době relativně krátké po vypuknutí válečného konfliktu, je nepochybné, že projevy paní obžalované vedly bez jakýchkoliv pochybností při minimalistickém pojetí k zpochybňování agrese, tj. k zpochybňování zločinu proti míru. V dané době byla ruská agrese, ve smyslu trestního zákoníku, zcela seznatelná a pochopitelná i pro širokou veřejnost, natož pro vysokoškolsky vzdělanou osobu. Již od samého počátku války bylo bez jakýchkoliv pochybností zjevné, že Ruská federace zahájila nebo provedla útočný čin, který spočíval v použití ozbrojené síly proti svrchovanosti, územní celistvosti nebo politické nezávislosti jiného státu. Nad rámec této minimalistické verze dovolil nalézací soud též skutečnost, že se jednání paní obžalované dotýkalo i válečných trestných činů.

První pochybnosti o trestní odpovědnosti paní obžalované nalézací soud vyjádřil v úvahách týkajících se svobody projevu.

Nalézací soud správně konstatoval, že právo na svobodu projevu není bezlimitní, tedy že je omezeno zejména zákonem vymezenými případy. Za zákonné omezení lze pak považovat skutečnost, že je určité jednání považováno za trestný čin. Jinými slovy, pokud je jednání trestným činem, pak nemůže být kryto byť základním garantovaným právem na svobodu projevu, neboť je jedná právě o ono zákonné omezení tohoto práva. Z uvedené logiky je tedy nutné nejprve vyřešit otázku, zda jednání je trestným činem a nikoliv zaujmou pozici, že jednání je kryto právem na svobodu projevu a proto nemůže být trestným činem. Ve vztahu k této věci zákon omezuje svobodu projevu, kdy projevem je popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování válečného zločinu či zločinu proti míru. Soud tedy nelogicky přijal úvahu o podřaditelnosti jednání paní obžalované pod Listinou garantované právo dříve, než se vypořádal s otázkou toho, zda se v dané věci nejednalo v dané věci o trestný čin. Výpovědní hodnotu důkazů pak posuzoval již takto vytvořeným prizmatem.

V bodě 31. a následujících odůvodnění napadeného rozsudku se snaží nalézací soud vypořádat s úvahami stran posouzení znaku skutkové podstaty v podobě popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování. Naplnění těchto znaků hodnotí jednak výše nastíněnou optikou. Jednání paní obžalované označuje za šíření „své pravdy“, tj. názoru, který podřazuje pod svobodu projevu, ale již se nezabývá tím, zda jednání již není trestným činem.

Nalézací soud si v následujících pasážích rozsudku též zjevně protirečí, kdy jednak uvádí, že jednání obžalované lze vykládat jako: „...zřejmou snahu obžalované ovlivnit názory a pocity žáků ve směru zpochybnění mainstreamovými médii prezentovaných jednoznačných rolí obou aktérů válečného konfliktu...“, ale zároveň považuje jednání obžalované jako obecný výklad bez souvislosti s válečnými zločiny či zločiny proti míru páchanými na území Ukrajiny. Soud tedy připouští, že obžalovaná podává žákům výklad týkající se agrese Ruské federace proti Ukrajině, avšak zároveň výpovědní hodnotu důkazů bez relevantních podkladů a argumentace upozaduje, neboť se jedná dle něj jedná o obecný výklad, který s agresí Ruské federace nesouvisí. Dále soud konstatuje, že jednání obžalované bylo závadné a škodlivé, ale zároveň tvrdí, že mělo nulový potenciál, o čemž svědčí i reakce žáků. Avšak opak je pravdou, jednak lze v této souvislosti poukázat na fakt, že se žáci jednání paní učitelky cítili být ovlivňováni, cítili, že jsou přesvědčováni o nepravdě a z toho důvodu přistoupili k ultimátnímu řešení v podobě pořízení nahrávky. Obdobně na potenciál jednání lze poukázat v té souvislosti, že

žáci jednání paní obžalované nevy pustili z hlavy, lidově řečeno, nemá vli nad ním rukou, ale sdělili tuto skutečnost rodičům. Z uvedeného je zřejmé, že žáci byli jednáním paní obžalované ovlivněni, o jejím výkladu přemýšleli a výklad při jeho komplexním pojetí měl toliko jediný význam, a to přesvědčit a ospravedlnit či omluvit, relativizovat, válečnou agresi Ruské federace.

Ve vztahu k potenciálu jednání paní obžalované je nutné si též uvědomit, že s ohledem na dobu, v jaké žijeme, lze i u žáků očekávat, že mají elementární povědomí o společenském dění a nepodléhají demagogii natolik lehce, avšak pokud je jim sdělován zcela nevyvážený jednostranný výklad ze strany vyučujícího, který ve vzájemném vztahu zastává vůdčí pozici, pak samozřejmě jednání paní obžalované je společensky škodlivé a má potenciál zasáhnout žáky a donutit je na základě učitelem sdělených nepravdivých informací přehodnotit vnímání reality.

Pokud soud rámci odůvodnění konstatuje, že paní obžalovaná ve sdělovaných informacích užívala směsici pravdivých faktů a pokroucených, zavádějících informací, pak je nutné poukázat, že ze znaleckého zkoumání jasně vyplynulo, že jedinou pravdivou informací, která je obsažena ve výrokové větě je tvrzení, že na Ukrajině žije početná menšina Rusů stejně jako v pohraničí České republiky Němců a pohraničí Slovenska Maďarů.

O svébytném výkladu se můžeme bavit například pokud by vyučující popíral Darwinovu evoluční teorii, ale vybočení z učitelské erudice v této věci bylo natolik flagrantní, že vyjma prvé věty, paní obžalovaná provedla takový jednostranný a nepravdivý výklad, který v celém svém obsahu zpochybňuje válečnou agresi Ruské federace proti Ukrajině, relativizuje válečnou agresi. Závažnost jednání paní obžalované tkví v tom, že nejen že vybočuje z učitelské erudice, ale předkládá zcela vědomě a úmyslně žákům takové informace, které ukrajinský národ dehumanizují a zpochybňují válečnou agresi jako něco, za co si v důsledku svého jednání může tento národ sám. Pokud soud vytýká obžalobě, že dostatečně neoznačil pasáže, tak je to právě naopak, výrokovou větu je nutné hodnotit komplexně, neboť právě z oné komplexnosti je patrné protiprávní a trestněprávně postižitelné jednání paní obžalované. Nelze jak nabádá soud, a k čemuž i přistoupil, vytrhávat jednotlivé úseky a tyto hodnotit osamoceně. Například nalézací soud vytrhl výroky týkající se Kyjeva. Výklad paní obžalované se však netýkal toho, zda v danou chvíli jsou v Kyjevu vojenské jednotky, ale toho, že popírala, že by se dělo cokoli neobvyklého, špatného, zavrženíhodného v kontextu celého jím sdělovaného výkladu. V dané době jednání paní obžalované bylo zřejmé, že probíhá válečná agrese jednoho státu proti druhému a byl také dostatek informací, že se pozornost soustředí na hlavní město Ukrajiny, a to že hlavní město nehoří přeci nemůže být samo o sobě vykládáno, že paní obžalovaná hovořila vlastně pravdu, ale toliko pouze neprofesionálním způsobem. Pokud tento výrok postavíme k ostatním výrokům, které zazněly a které válečnou agresi omlouvaly či zpochybňovaly za užití argumentace spočívající například v tom, že neonacistické skupiny vraždily rusky ruské obyvatelstvo žijící v ukrajinském pohraničí a je tedy ospravedlnitelné, když sousední stát řeší danou situaci válečným konfliktem.

Z jednání obžalované je zcela zřejmé, že chtěla na své žáky působit tak, aby je nahnula na vlastní stranu, aby jim jednostranně, zneužívajíc svého postavení učitelky, bez jakékoliv protiváhy vnutila názorový pól, jehož obsahem je relativizace v té době objektivně zcela zřejmé agrese (*jak ostatně pregnantně popsal nalézací soud v závěru 25. bodu odvoláním napadeného rozsudku*). Paní obžalovaná tedy odpovědnost za válečnou agresi umenšovala či omlouvala řadou zástupných důvodů.

Je nutné konstatovat, že v této konkrétní věci zazněly znalecké posudky, které tvrzení paní obžalované o útocích zapalování lidí, stahování z kůže atp. jasně vyvrátily.

V dané věci je tedy nutné rozlišovat tři roviny na jejichž základě je pak nutné hodnotit společenskou škodlivost v intencích subsidiarity trestní represe, což dle názoru státního zástupce nalézací soud neudělal. První rovina je, že paní obžalovaná vybočila z řádného výkonu učitelství, za což byla trestána v rovině pracovněprávní. Druhá rovina je, že paní obžalovaná minimálně relativizovala, ospravedlňovala či zpochybňovala válečnou agresi Ruské federace vůči svébytné Ukrajině, a to zlehčováním či uváděním zcela zřejmých zástupných důvodů a třetí úroveň je, že i tyto zástupné důvody, které samy o sobě válečnou agresi neospravedlňují vydávala za pravdivé, byť se jednalo o

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Klímová.

nepravdivé informace, kdy si paní obžalovaná s ohledem na její tvrzení o vyváženém čerpání informací a podání vyváženého středového výkladu jejich nepravdivosti byla vědoma. Lze akceptovat úvahu nalézacího soudu, že za první rovinu byla skutečně paní obžalovaná významně potrestána v rámci pracovněprávní odpovědnosti, ale druhá a třetí rovina jsou bez pochybností již jednáním spadajícím pod trestní řízení. Předkládání zjevně lživých informací pak nemůže být označeno za názor, stejně tak, jako jednání, které je trestným činem není kryto právem na svobodu projevu.

V těchto věcech je primární a významná především výchovná funkce trestního řízení. Je namístě opakovaně a podrobně vysvětlovat veřejnosti zákonná omezení svobody slova a upozorňovat na to, že není možné válečnou agresi omlouvat, zpochybňovat a ospravedlňovat tím utrpení, které válka přináší, neboť dané jednání je jednoduše obsaženo v trestním zákoníku jako skutkovou podstatu konkrétního trestného činu a je pro nás všechny závazná. Je potřeba věci hodnotit individuálně a vycházet ze skutkového stavu vzniklého na základě hodnocení důkazů jak samostatně, tak v jejich souvislostech. Nelze nejprve vytyčit výsledné hodnocení a následně konformně ve snaze udržet toto hodnocení přiznávat jednotlivým důkazům výpovědní hodnotu. I ze znaleckého posudku jasně vyplývá, že jednání paní obžalované bylo persvazivní, tj. že se jednalo o snahu někoho o něčem přesvědčit, změnit jeho postoj či nahlížení na nějakou událost, situaci, věc. Tento závěr sám o sobě pak vylučuje soudem dovozený závěr, že paní obžalovaná nejednala zaviněně. Není tedy pochyb, že na základě provedení dokazování nalézací soud, byť předložil poměrně podrobné odůvodnění, potlačil určité důkazy. Tento svůj postup pak neozřejmil ani v odůvodnění daného rozsudku, který si v mnoha pasážích doslova protičeří. Proto nelze dospět k závěru, že se nalézací soud s věcí řádně vypořádal. S ohledem na uvedené tedy ve věci nadále přetrvává závěr obžaloby, že by měl zaznít výrok o vině.

Stran trestu pak i státní zastupitelství chápe úvahy soudu o postižení paní obžalované v rámci pracovněprávních vztahů, kdy však toto nemůže být jediným důvodem pro vydání zprošťujícího rozsudku. Jak bylo uvedeno výše jednání paní obžalované není pouhým vybočením z učitelské erudice a pracovněprávní řešení nepostihuje exces jednání paní obžalované, spočívající v zpochybňování a ospravedlňování minimálně agrese, tj. zločinu proti míru. Zároveň při zohlednění všech úvah soudu, s ohledem na dosavadní bezúhonnost a ostatní individuální rysy, by měl v rámci nového projednání nalézací soud též pečlivě zhodnotit případnou lítost paní obžalované, čím by mohlo dojít k uplatnění institutu upuštění od potrestání dle ustanovení § 46 trestního zákoníku.

S ohledem na uvedené státní zástupce navrhuje, aby soud odvoláním napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu 1. stupně k novému projednání.

4. Obžalovaná zaslala odvolacímu soudu svá vyjádření k odvolání státního zástupce, kdy toto následně bylo shrnuto jejím obhájcem v rámci veřejného zasedání. Napadený rozsudek je správný, je velmi dobře odůvodněný a zprošťující výrok není jednostranným názorem na důkazy vytržené z kontextu, naopak opírá se o více hledisek. Odvolání státního zástupce je naopak nekvalitně zpracovaný materiál, nelze se dobrat smyslu. Státní zástupce se vyjadřuje k otázkám, které nebyly rozsudkem řešeny a domáhá se užití judikátu, který nelze v tomto případě aplikovat. Celkový přístup obžaloby k procesu byl nepřipravený, a naopak soud rozsudek velmi pečlivě odůvodnil. Trestním právem nelze léčit neduhy společnosti. Pokud jde o konkrétní projevy, tak dne 5.4. bylo proneseno, že se v Kyjevě nic nestalo, zprávy z daného data jsou o tom, že lidé chodili do práce, jezdili tramvají a smyslem poznámky nebylo, že by Rusko napadlo Ukrajinu, smyslem bylo, že Rusko neusiluje o ovládnutí celého území Ukrajiny, ale soustřeďuje se na příhraniční pás země. Toto bylo smyslem poznámky a nelze vytrhnout poznámku z projevu s tím, že se v Kyjevě nic neděje, tak tím je popírána ruská agrese. Neplnění Minských dohod, přiznala i Merkelová, dohody byly uzavřeny jen na oko. O ospravedlňování válečných zločinů v projevu obžalované není ani slovo, skutek, jak je pojatý, nevykazuje žádné znaky tr. činu, který je v něm státním zastupitelstvím

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Klímová.

spatřován. Státní zástupce neuvádí, jaké konkrétní válečné zločiny (ve smyslu jejich definice v odůvodnění napadeného rozsudku) měla obžalovaná svým projevem schvalovat, ospravedlňovat či zpochybňovat, pouze souhrnně uvádí, že ospravedlňovala a zpochybňovala válečné zločiny a zločiny proti míru, a je na čtenáři, aby si představil, co tím státní zástupce míní. V následných pasážích sice v souladu s mezinárodním právem označil ozbrojené napadení Ukrajiny Ruskem jako zločin proti míru, ale polevil v úsilí, pokud měl označit konkrétní projev, kterým měl být tento zločin obžalovanou ospravedlňován či zpochybňován. Obhajoba má za to, že jsou splněny podmínky, aby odvolání státního zástupce bylo jako nedůvodné zamítnuto.

5. Městský soud v Praze z podnětu podaného odvolání přezkoumal zákonnost a odůvodněnost výroků napadeného rozsudku, stejně tak správnost postupu řízení, které předcházelo jeho vyhlášení, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Na podkladě takového přezkumu věci, v rozsahu předpokládaném v ustanovení § 254 odst. 1 tr. řádu, pak dospěl k závěru, že **odvolání státního zástupce je částečně důvodné.**
6. Městský soud v Praze konstatuje, že řízení v této trestní věci není zatíženo žádnou zásadní procesní vadou, která by se projevila ve zkrácení práva obžalované na její obhajobu či v procesně vadném postupu při provádění důkazů v té míře, že by se jednalo o podstatnou vadu řízení ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu.
7. Podle § 2 odst. 5 trestního řádu orgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v tomto zákoně a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Státní zástupce je sice povinen dokazovat vinu obžalovaného, to však nezabavuje soud povinnosti, aby sám doplnil dokazování v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí. Podle § 2 odst. 6 trestního řádu orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.
8. Ve smyslu výše uvedeného shledal odvolací soud pochybení ze strany obvodního soudu jako soudu nalézacího, neboť zjistil, že nalézací soud nepostupoval důsledně v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 a 6 trestního řádu, v důsledku čehož rozsudek nalézacího soudu nevyznívá dostatečně přesvědčivě a závěr o zproštění obžalované obžaloby se jeví jako předčasný.
9. Nalézací soud se totiž v napadeném (jinak velmi podrobně odůvodněném) rozsudku dostatečně nezabýval nenaplněním/naplněním všech znaků subjektivní i objektivní stránky skutkové podstaty trestného činu popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia podle § 405 trestního zákoníku, zejména s přihlédnutím ke skutečnosti, že obžalovaná působila při nyní projednávaném jednání jako učitelka na základní škole v rámci výukové hodiny povinného školního vzdělávání. Ačkoli mimo jiné též z judikatury evropského soudu pro lidská práva (např. ve věci *Mahi v. Belgium*, stížnost č. 57462/19) vyplývá, že učitel pro své žáky představuje autoritu a požívá tak zvláštních povinností a odpovědností, kdy míra práva na svobodu projevu je menší, omezená právě jeho postavením učitele.
10. Nalézací soud by se tak měl při svém rozhodování vyrovnat rovněž s užšími limity svobody projevu právě v kontextu postavení obžalované jako učitelky žáků xx třídy základní školy, tedy dětí ve věku 13-14 let, které by učitele měly vnímat jako autoritu, kdy učitelem přednesené názory zpravidla přijímají jako nezpochybnitelné. Nadto jsou žáci v rámci povinné školní docházky hodinu povinni absolvovat, bez možnosti takovouto část výuky volně opustit.

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Klímová.

11. Při posuzování ne/naplnění znaků subjektivní stránky žalovaného trestného činu nalézací soud rovněž dostatečným způsobem nezohlednil a nehodnotil nakolik skutečnost, že obžalovaná jednala jako učitelka základní školy v průběhu výuky, tedy jako vysokoškolsky vzdělaná osoba, vybavená nejen poměrně rozsáhlými znalostmi v různých oblastech historie, jazyka apod., ale rovněž erudicí a dovednostmi potřebnými při získávání a následném ověřování informací.
12. Při posuzování, zda byly či nebyly naplněny všechny zákonné znaky skutkové podstaty předmětného tr. činu, by měl nalézací soud rovněž zhodnotit celý průběh předmětné hodiny. Měl by vycházet nejen z obsahu samotné nahrávky, ale vhodným způsobem zjistit (v hlavní líčení dostupnými a vhodnými důkazy prokázat), co nahraným momentům předcházelo i následovalo (jak v dané hodině výuky, tak i následně) a hodnotit jednání obžalované v celkovém kontextu. Dále by měl nalézací soud zvážit, zda je na místě, zabývat se rovněž skutečností, že výuce byla přítomna též žákyně pocházející z Ukrajiny, jakým způsobem obsah a průběh hodiny zapůsobil na ostatní žáky (co sdělili kolegům obžalované, doma rodičům) a nakolik je pro posouzení celé věci potřebné hodnotit tyto skutečnosti ve vztahu k posouzení závažnosti jednání obžalované. Zvolený postup pak náležitě a přesvědčivě odůvodnit.
13. V novém řízení soud prvního stupně doplní ve smyslu výše uvedeného potřebným způsobem dokazování, ve věci znovu rozhodne a své rozhodnutí náležitě odůvodní, kdy vyhodnotí všechny provedené důkazy v souladu s ust. § 2 odst. 6 trestního řádu. Odvolací soud připomíná zde vyjádřenou zásadu volného hodnocení důkazů, která je vybudována na vnitřním přesvědčení orgánů činných v trestním řízení, které však nemůže být projevem libovůle nebo bezbřehé svobody takového orgánu, neboť se tvoří přísně logicky na základě zákonů i jiných právních předpisů, přičemž se opírá o právní vědomí, o všestranné, hluboké a logické zhodnocení důkazů i jejich vzájemných souvislostí, s přihlédnutím ke všem okolnostem případu. Případné důvody zproštění obžaloby nesmí vyvolávat pochybnosti o jejich správnosti a korektnosti a musí být podloženy komplexní soudcovskou úvahou v kontextu dané důkazní situace.
14. Soud prvního stupně přitom bude v potřebné míře věnovat pozornost jednotlivým odvolacím námitkám státního zástupce podrobně rozvedeným jak v písemně vypracovaném odvolání, tak ve smyslu odvolání předneseného ve veřejném zasedání u Městského soudu v Praze.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

V Praze dne 25. října 2023

Ing. Mgr. Hana Chaloupková v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Klímová.